DE TOCHT VAN DE DEUTSCHLAND

door PAUL KÖNIG, Kapitein v. d. handelsonderzeeër
:: „Deutschland" ::

(10) (Slot.) (Nadruk verboden)

Tenslotte waren 't onze goede Zeiszkijkers, die de bezorgdheid van onze harten namen, om in het laatste oogenblik, het vaderland reeds voor oogen, in een val geloopen te zijn. De schemering was juist nog helder genoeg, om ons aan den bouw der vreesaanjagende schepen te doen zien, dat we onschuldige hollandsche haringloggers voor ons hadden.

De aankomst in het vaderland.

Een gunstige bries van achteren dreef met ons op het vaderland aan. Den X-den Augustus 's morgens om zes uur kwam er nog eenmaal alarm. Op grooten afstand was iets te voorschijn gekomen, dat er als een scheepszeil uitzag, weliswaar van een merkwaardigen vorm. Bij het naderen bleek het zeil toen de toren van een onderzeeër, die met even overspoeld dek zijns weegs ging.

Ofschoon wij in den beginne geneigd waren, op het gezicht van het zonderlinge schouwspel, dat zich daar in de verte aanbood, beschouwende en leerrijke bespiegelingen erover te houden hoe men zelf op ongeveer drie zeemijlen eruitziet, zoo lag in ons geval toch de overweging meer voor de hand, om zoo snel mogelijk het er over eens te worden, of we nu een Engelschen of een Duitschen onderzeeër voor ons hadden.

Wij gaven er echter de voorkeur aan, in ieder geval zoo min mogelijk van ons te laten zien en op het laatste oogenblik dan naar beneden te schieten.

Reeds hadden we tot tank 3 alles met water gevuld, reeds sloegen de zeeën over het dek en kletsten tegen den toren, reeds sneed ook deze half in den groenen vloed — daar steeg boven een ons bekend vlaggesignaal omhoog, dat ons de zekerheid gaf, dat we een Duitschen onderzeeër voor ons hadden.

Direct kwam ons antwoord.

En dadelijk erachter het commando :

„Uitblazen met blaaspijpen !"

Met zoo'n verheugd hart had ik nog geen commando op de „Deutschland" gegeven, en meer verheugd is het ook nog wel nooit uitgevoerd, nadat ik in de centrale naar beneden geroepen had : „Hoera, de eerste Duitsche duikboot in 't zicht !"

Dat we op den toren en het nog nauwelijks opgedoken dek in olie en zeewater stonden, dat de golfspatten over ons heengingen, wat gaf dat : . . . . Daar over de groene Noordzee kwam van Duitschland, van het groote vaderland, de eerste groet aangebruist. Met „volle kracht" ging het vooruit, alle mannen stonden aan dek, en in korten tijd lagen beide booten op roepafstand van elkaar.

Het eerste donderend hoera drong tot ons door, dat even krachtig beantwoord werd.

Dan werden groeten en nieuwtjes gewisseld, en onze wegen scheidden zich weder : wij huiswaarts, onderzeeboot-x aan den arbeid.

De dag ging ten einde, en nog eens werd het nacht.

Zoo voeren wij voort, geen licht aan dek, geen licht in den toren, als een donkere schaduw.

Toen echter den volgenden morgen de zon opkwam, zagen wij voor ons in de verte een karakteristiek silhouet, met roodachtigen gloed de nevelsluiers doorbrekend. Een eiland, een bolwerk in de Noordzee, Helgoland lag vóor ons.

Spoedig begon het op het water om ons levendig te worden; torpedobooten schoten nader, voorpostenstoomers walmden dichterbij, vlaggensignalen vlogen in de hoogte, draadlooze telegrafen knetterden, een wenken en groeten begon, en toen sloot zich om onze kleine „Deutschland" de ijzeren ring van de Duitsche vloot, die daar buiten trouw de wacht houdt ; onder haar beschutting stuurden we nu Helgoland voorbij op de thuishaven aan.

Maar terwijl we reeds de bekende wateren naderden, toen werd ons, eer de lage vaderlandsche zandkust voor ons opdook, nog een schouwspel van overweldigende grootheid ten deel, een eigenaardige begroeting uitgevoerd met meesleepende kranigheid.

Wij zagen, hoe zich van land af twee groote vogels verhieven, twee vliegtuigen, die in razende vlucht nader kwamen en als twee reusachtige watervogels op de licht bewogen zee neerdaalden. Ze schoten, met de zwemvliezen even over den vloed stuivend, tot op een steenworpafstand op onze „Deutschland" toe, maakten een bliksemsnelle wending, knetterden ons voorbij, kwamen terug en sprongen letterlijk over ons heen, vlak over onzen toren heenbruisend, met hoerageroep en mutsengezwaai. . . .

Dat was onze ontvangst door het jongste wapen der Duitsche marine.

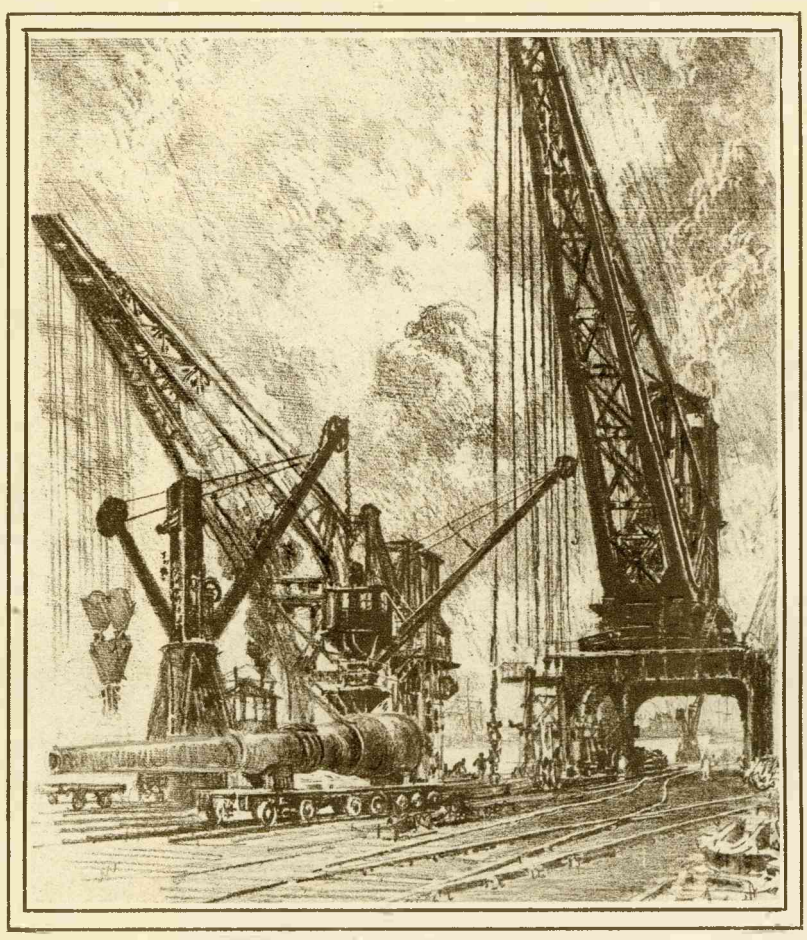
Men mag geen vergelijkingen maken.

Maar toen we weer de Duitsche kust naderden en ons omgeven wisten van de beschutting der Duitsche marine, toen drong zich bij mij geheel vanzelf de vergelijking met onze aankomst in Amerika op.

Men kan zeker niet hartelijker en met meer geestdrift ontvangen worden, dan wij door de Amerikanen. Een vrij, zorgeloos volk verheugde zich over een koene daad en gaf uiting aan zijn sympathie voor een onderneming, die nieuw en ongehoord was en mannen vereischte.

Hier echter waren we meer dan koene en succesvolle avonturiers, hier nam ons eigen volk ons weer op als vreedzame medestrijders in zijn grooten strijd, hier gewerd ons de verblijdende voorstelling van zijn macht onder de zee, op de zee en in de lucht.

Dat was het, wat voor mij die prachtige begroeting door de vliegers beteekende, wat ik gevoelde, toen ons de veilige beschutting van de voorpostenschepen tot aan den Buitenwezer geleidde, waar we voor den Hohenwegvuurtoren het anker uitwierpen, na langen tijd weer voor den eersten keer in Duitschen grond.

MODERNE ILLUSTRATIES.

Hierboven reproduceeren wij een der teekeningen, (kanonnen gereed om te worden ingeladen), van den beroemden Engelschen teekenaar Joseph Pennell, wiens prachtig opgezette teekeningen op het oogenblik over de geheele wereld de belangstelling trekken.

De ontvangst van de „U-Deutschland" door het Duitsche volk.

Op de hoogte van Helgoland tot aan den Buitenwezer had ons de marine ontvangen, op de vaart den Wezer opwaarts en in Bremen ontving ons een geheel volk.

In den namiddag van den 23sten Augustus was de „Deutschland" voor den Wezermond voor anker gegaan. De telegraaf had het bericht spoedig door het geheele Duitsche land gedragen, dit innig verlangde bericht, dat een gejubel zonder einde verwekte.

Verrast en met blijden trots werden we gewaar, dat de aankomst der „Deutschland" tot een feestdag werd voor het gansche Duitsche volk, dat onze kleine boot aan de oevers van den Wezer een ontvangst bereidde, zooals nog wel nooit een „gelukkig schip" ten deel werd. Onze vaart den Wezer opwaarts nam den vorm aan van een triomftocht zonder gelijken ; achter de honderdduizenden, die gekomen waren en ons aan de oevers van de rivier toejubelden, stonden onzichtbaar de millioenen van het Duitsche volk, wie hetzelfde gevoel bezielde.

Dat is overal met overvloeiende vreugde en hartelijkheid tot uitdrukking gebracht door oud en jong, van hoog tot laag, van den Duitschen keizer tot den eenvoudigsten havenwerker en tot den kleinen broekeman, die in Bremen van geestdrift brullend zijn vlaggetje zwaaide.

Zelfs een eenvoudige zeeman zond ons den dag na onze aankomst een gedicht, waarin hij zijn verheugd hart uitstortte.

Den 25sten Augustus in den vroegen morgen begon dan de „Deutschland" haar triomftocht Wezeropwaarts. De regen viel bij stroomen, maar niets kon de algemeene feeststemming verstoren, terwijl wij, door patrouillevaartuigen begeleid, masten en toren met rozenboeketten versierd, kwamen aangetogen. Tegen acht uur 's morgens zijn we op de reede van Bremerhaven.

Laag hangen de donkere wolken aan den hemel en laten het neerkletsen op de duizenden, die op den dijk staan of die op stoomschepen, pramen, barkassen en booten ons tegemoet gevaren zijn. Bruisende hoera's weerklinken vanuit de stad, en in het gejubel mengt zich het gelui der klokken, alles overstemmend echter het gezang van het lied „Deutschland, Deutschland über alles", dat juist op dien dag zijn vijfenzeventigsten verjaardag viert.

Met den Wezerloods aan boord gaat het verder. In Nordenham, Brake, Blumenthal groeten vlaggen, kraken donderslagen, zenden fabrieks- en stoomfluiten hun dreunenden groet ; van de Lloydschepen schallen ons welkomstkreten, toeroepen en gelukwenschen tegemoet, die wij dankend en wuivend beantwoorden.

Vegesack wordt gepasseerd, waar het werk op de „Vulkan-werf" rust en de arbeiders met honderden op de kade staan. Hun loeiende hoera's begeleiden de „Deutschland", welker vaart van nu af steeds meer het karakter van een triomftocht aanneemt. De bevolking van Vegesack is op den landingsvlonder en daarachter op den oever verzameld. Weer muziek en gezang, kanongebulder en een storm van gejubel. Steeds dichter worden de rijen, hoe meer het schip zijn thuishaven nadert.

Even voor twaalf hebben we Lankenau bereikt, welks dijk zich „geheel Bremen", naar het schijnt, als uitkijkplaats verkozen heeft. Schouder aan schouder staan de menschen, wuivend met hoeden, paraplu's, zakdoeken. Het is een onbeschrijfelijke aanblik, die onafzienbare menigte, die duizenden, als een zwart gegolf, waarboven het in onophoudelijke beweging op en neer gaat van opgeheven paraplu's, witte doeken, handen. . . .

Precies op het middaguur vaart de „Deutschland" de vrijhaven binnen en legt aan de feestelijk versierde pier aan.

Na een prestatie van achtduizendvierhonderdenvijftig zeemijlen, waarvan slechts ongeveer honderdnegentig mijlen onder water moesten worden afgelegd, had de eerste handelsonderzeeboot d'r thuishaven weer bereikt ; „U-Deutschlands" eerste vaart op Amerika, was ten einde.

Op den avond van dezen gedenkwaardigen dag vond op het raadhuis een feestmaaltijd plaats, dien het bestuur van de stad Bremen tot viering van de thuiskomst der „U-Deutschland" organiseerde. De bij deze gelegenheid gehouden redevoeringen schilderen in grove trekken de omstandigheden, die tot den bouw van onze „Deutschland" leidden ; ze behooren daarom hier nog weergegeven te worden.

De burgemeester Dr. Barkhausen had de gasten in hartelijke bewoordingen welkom geheeten, had mededeeling gedaan van een besluit van den Senaat, dat als aandenken aan dezen dag een toepasselijke medaille zou geslagen worden, en dronk dan op de Duitsche Oceaan-Reederij en de bemanning van het handelsonderzeeschip „Deutschland."

Uit naam van de reederij antwoordde nu haar eerste voorzitter, de heer Dr. A. Lohmann, met de volgende woorden :

Uwe Magnificentie ! Uwe Excellenties ! Mijne zeer geëerde heeren ! Uit naam van den commandant der „Deutschland", kapitein König, en van zijn officieren en manschappen betuig ik den hoogen Senaat den ook door de reederij diep gevoelden dank voor de groote eer, die de Senaat de bemanning van de „Deutschland" aandeed door het verleenen van een te vervaardigen medaille voor dit vreedzame werk van den handel midden in den oorlog.

Voor de waardeerende woorden voor het werk van mijn medewerkers en voor mijn eigen werk spreek ik Uwe Magnificentie onzen diep gevoelden dank uit. Ik heb gaarne en met vreugde sedert het begin van den oorlog mijn werkzaamheid aan het welzijn van het rijk gewijd. De overtuiging, dat ons heerlijk volk trots de overmacht van zijn vijanden in den strijd ter verdediging van zijn eigen wil en vrijheid niet neer te slaan is, dat de geestelijke kracht en het vaste vertrouwen, welke ons geheele volk bezielt, dat de grondige opvoeding sedert de vrijheidsoorlogen en de vanzelfsprekende plichtsvervulling, die bij iederen Duitscher tot in vleesch en bloed is doorgedrongen, niet te overwinnen zijn, heeft mij bij al mijn arbeid geleid, en overal heb ik trouwe medewerkers gevonden, die evenzoo dachten.

Daarom wil ik op deze plaats ook allen medewerkers mijn oprechten dank betuigen. In 't bijzonder wil ik hier mijnheer den directeur Stapelfeldts gedenken en mijn collega in den raad van toezicht, mijnheer de directeur-generaal Heineken en mijnheer den handelsraad Herrmann. De Duitsche-Oceaan-